

לומדים עם דביר-

המקדש

המורה

פרשת תצווה

שלום חברים!

אחרון אחרון חביב!

המורה מקריאה את השמות של כל הילדים בכיתה, אחד אחד הם ניגשים ומקבלים את התעודה. תמיד תמיד, יהיה ילד אחד, שיהיה אחרון...
הוא יצטרך לחכות עד הסוף, עד שיגיע תורו...

בפרשת תרומה נבנו כלי המשכן, והמשכן עצמו, אבל כלי אחד חסר, מחכה לתורו להבנות...
מזבח הקטורת, שנקרא גם מזבח הזהב, נבנה רק בפרשת תצווה! הרבה אחרי שאר הכלים. הרי יש שלושה כלים בקודש- מנורת הזהב, שולחן לחם הפנים ומזבח הזהב, אבל רק שנים מהם נבנו יחדיו, המזבח נשאר לבדו...

הפרשנים שואלים את אותה שאלה, מדוע להפריד את מזבח הזהב משאר הכלים? והם מסבירים שלמזבח הקטורת יש תפקיד מיוחד, הוא נועד להיות ריח ניחוח לה!

מזבח הקטורת מסיים את עבודת בניית המשכן ומסיים את ההכנות להשראת השכינה של הקב"ה על המשכן. הוא הכלי החביב ביותר, ולכן הוא נכתב אחרון!

במשנה נאמר שהעיזים בהר מכבר (מקום רחוק מהמקדש) היו מתעטשות מריח הקטורת שנזכה גם אנחנו להריח את הריח האהוב והטוב!

המדרשה
לידע המקדש

שבט שאוס, דביר

